

Barcelona

2'50 pessetes

Bella terra



AGOST, 1925

Redacció i administració:
Carrer del Pi, núm. 13, 1.^a f. 1.^a
BARCELONA

BELLA TERRA

AGOST MCMXXV

Preus de subscripció:
A Barcelona, trimestre: 6 ptes.
A fora, trimestre: 6'75 ptes.

SUMARI

Coberta, dibuixada per Oleguer Junyent.

La joia de l'estiu, a la platja

Una obra d'art, per A. Txecov

La moda: vestits

Cases d'estiu.

El gran Balneari d'Espluga de Francolí

La Guida vol anar a París, per Cèsar A. Jordana

L'Orfeó Català a Roma

La moda: capells

Monuments de Catalunya: Santa Maria de Besalú

Retrat de la senyoreta Margarida Ramoneda, dibuix de F. Galofré Surés.

Pàgines

71

72 i 73

74 i 75

76 i 77

78 i 79

80 i 81

82 a 85

86 i 87

88

89

L'Institut Feminal

Tres... i un extra, per Rudyard Kipling

La moda: vestits

Ich bin nur ein Deutscher, per Josep Lleornart

Tipus i costums

Retrat del nen Josep Eduard Marsal, per Ramon Casas

Casaments distingits.

Actualitats i esports

L'aventura d'una pantera, per Josep Carner

Pàgines

90 i 91

92 i 93

94 i 95

96 i 97

98 i 99

100

101

102 i 103

104

GRAVATS DE LA UNIO DE FOTOGRAVADORS

Corts Catalanes, 481



Baltasar Fiol

Tallers: Diputació
núms. 35 - 37 - 39

Telèfon 200 H.
Barcelona



Carrosseries
de luxe, turisme i es-
port, per a tota mena
de chassis

Automòbils
completament equi-
pats de les millors
marques

carrossier

Esplugu de Francolí

GRAN BALNEARI
FONT DEL FERRO



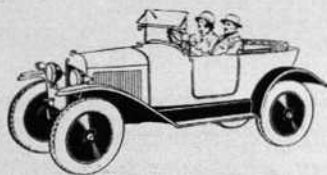
40 XALETs

HOTEL VILLA ENGRACIA
de primer ordre

MASIA DE L'AIGUA

ADMINISTRACIÓ: BARCELONA, BRUCH, 114, PRAL. - TELÉF. 1559 G.

CITROËN



5 H.P. Cabriolet

Es avui l'automòbil ideal:

Per la seva carrosseria transformable.

Per la seva elegància de línies.

Per ser el més econòmic de cost i entreteniment.

Per son fàcil maneig i conducció.

Agents: AUTOLOCOMOCIÓ, S. A.-Rbla. Catalunya, 90-Barcelona

Art decoratiu
Pintura
i Escultura
Reproduccions
Marcs

REPRESENTACIÓ DE LA CASA
Domenico Anderson,
de Roma

RENART



Gravats
i Fotografies
Imatges i Altars
Decoració
policroma

CARRER DIPUTACIÓ, 271
(entre Claria i Passeig de Gràcia)
BARCELONA

J. Esteva Marata — Ronda Universitat, 7
BARCELONA

Material d'ensenyament
RADIOTELEFONIA

LA CASA MÉS ACREDITADA I MÉS ANTIGA: SUBMINISTRES I INSTAL·LACIONS COMPLETES

AFAITEU-VOS AMB LA
PASTA NIX

Es la millor i més higiènica

Preu: 2'50

DEMANEU-LA A LES DROGUERIES I PERFUMERIES

FARMACIA INTERNACIONAL del Doctor J. M. Rossell

Rambla del Centre, 17 — Telèfon 1828 A — Servei permanent — Centre d'específics estrangers

PERFUMERIA HIGIÈNICA. — Gran stòk de productes de perfumeria de les millors marques: Houbigant, Coty, Guerlain, D'Orsay, Lasegne, Fontanis, Dorin, etc., rebuts directament de les cases productores. — Preus econòmics.

Gastrobiol Rossell, cura les afeccions d'estómac i vies digestives. — Pectorales del Doctor Rossell, infal·libles contra la tos.

STUDEBAKER



AUTOMOBILS DE 6 CILINDRES DE LA MÉS ALTA QUALITAT

NOUS MODELS 1925

STANDARD-SIX, 27 HP. / SPECIAL-SIX, 29 HP. / BIG-SIX, 36 HP

Equipats amb Carrosseries Duplex-Featon, Sedan, Roadster, Coupe, Victòria, Berlina, Coad i Brougham

REPRESENTANTS GENERALS

STEVENSON, ROMAGOSA I C.^a

VALÈNCIA, 205

Saló Studebaker: J. Pons: Passeig de Gràcia, 54 - BARCELONA

CAIXA



MUTUA

POPULAR

ECONOMAT DE BARCELONA

ESTABLIMENT MODEL EN TOTA CLASSE DE QUEVIURES
CARNISSERIA : PEIXETERIA : ULTRAMARINS
FRUITES : VERDURES I COMESTIBLES

Rambla de Catalunya, 80 - Telèfons 1557-279 G.

Granja Royal i Saló Doré

PASTIS-
SERIA,
LLET.



NATES
I CHAN-
TILLY



Predilectes del bon públic barceloní

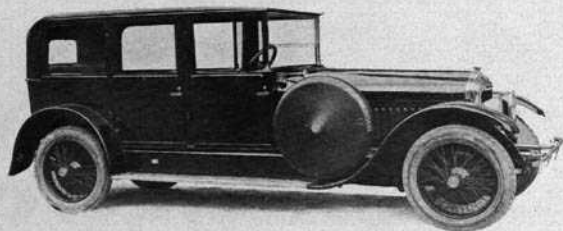
A. Valenti

ARGENTER



RAMBLA DE CANALETES, 3, 1 TALLERS, 1 - TELÈFON A. 2999
 RAMBLA DE CANALETES, 13, 1 PELAI, 62 - TELÈFON A. 4230

AUTOMOBILS "MINERVA"



Es la marca que constitueix la millor garantia pel que desitgi adquirir un cotxe de la més alta qualitat, silenciós, elegant i segur

Chassis 16 HP, — 4 cilindres
 " 20130 " — 6 "

CONDUCCIO INTERIOR SOBRE CHASSIS

AUTOMOBIL SALO

Diagonal, 429

Trafalgar, 52

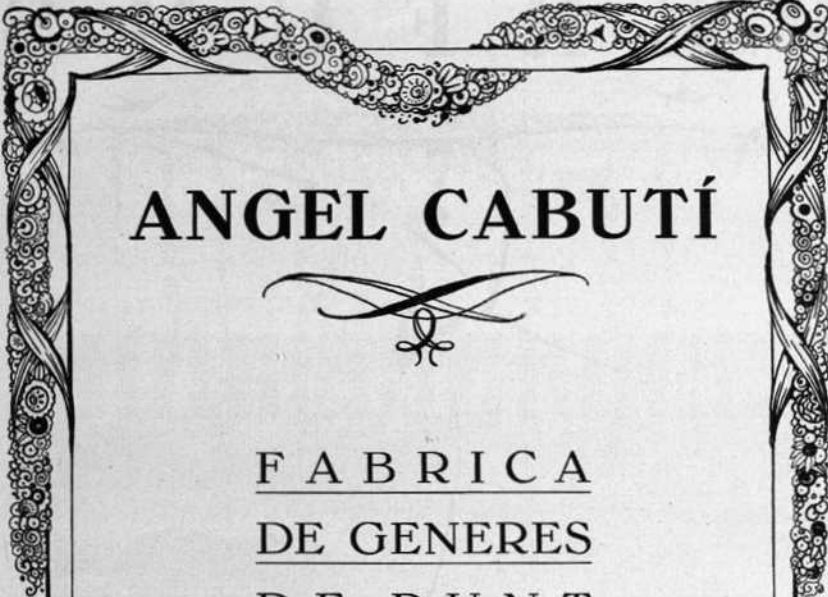
Pl. Catalunya, 18

Editorial Poliglota



**Biblioteca
Selecta**
petri vol. 8.
releson 5527A
A partat 527
Barcelona

Josep Vinyals



ANGEL CABUTÍ



FABRICA
DE GENERES
DE PUNT



CALELLA



P E R F U M S



ORGIA
DE
MYRURGIA

Bella Terra



Fot. Sánchez-Catalá

LA JOIA DE L'ESTIU, A LA PLATJA

UNA OBRA D'ART



OT estrenant sota l'aixella un objecte embolicat en un periòdic, Saïxa Smirnov, fill únic de sa mare, penetrà nerviosament a la consulta del doctor Koixelkov.

—Bé, bon minyó—exclamà el doctor afectuosament. —I doncs com te trobes, avui? Quines bones notícies em portes?

Els ulls de Saïxa parpellejaren ràpidament: es posà la mà sobre el cor i tartamudejà, tot nerviós.

—La mare us envia memòries i grans mercès... Soc fill únic de la mare, i m'heu salvat la vida... i nosaltres, talment, no sabem com agrair-vos.

—Vaja, vaja, amigueta, no en parlem d'això,—interrompé el doctor, que literalment es fonia de plaer.—Jo no he fet sinó el que qualsevol altre, ben segur, hauria fet en mon lloc.

—Jo soc el fill únic de la mare... Nosaltres... soc pobres, i per tant no tenim posició per a pagar-vos per la vostra tasca... I és una cosa que ens empal·lega qui sap-lo, doctor, a tots dos, a la meua mare i a mi, perquè jo soc l'únic fill de la mare, això de demanar-vos que accepteu com a prova d'agraïment aquest objecte que és... és un objecte de valor com no en corren, una peça meravellosa de bronzo antic.

El doctor va fer una aganyota.

—Però, amigueta,—feu el doctor,—això és absolutament innecessari. Jo no en tinc la més petita necessitat.

—Oh no, no,—barbotejà Saïxa.—Us preguem que tingueu la bondat d'acceptar-lo.

I tot dient-ho, començà de desembolicar el bollic, continuant en l'endemià les seves pregàries.

—Si no l'accepteu, ens ofendreu a la mare i a mi... És una obra d'art com no se'n veuen. És una relíquia que ens va deixar el pare, que al cel sia. Nosaltres ho hem conservat com un record estimadíssim... El meu pare solia comprar bronços antics per a vendre'ls als enamorats de l'esclat clàssica... I ara nosaltres continuem el mateix negoci, la mare i jo.

Saïxa havia acabat de desembolicar el seu bollic, i havia posat damunt la taula, tot entusiasmat, l'objecte.

Era un canalobre baixet, de bronzo antic, un treball artístic de debò, que representava un grup: damunt un peu s'alçaven dues figures de dona, vestides a la moda de nostra mare Eva, i en unes posicions que no tinc gosadia ni ganes de descriure. Aquelles figures somrien coquetament i, tot plegat, daven la impressió que si no s'haguessin vist obligades a sostenir la vela s'haurien escapat del peu i haurien exhibit un espectacle que enrojola de pensar-hi.

Quan el doctor contemplà el present, va gratar-se el cap dolçament, va escurar-se el pit i va mocar-se.

—Sí, talment, una peça d'un treball molt bonic. Però, com ho diré? talment... vui dir... una mica ardida... no gens pudorosa... Tu saps... Qui dimoni sap?

—Per què?

—El mateix Llucifer no hauria pogut concebre una cosa més llesta. Si jo posava un semblant disbarat damunt la meua taula, hauria de tancar casa meua.

—Però doctor, quin concepte més estrany ne tengué de l'art—cridà Saïxa en to d'ofès.—Aquesta és una veritable obra d'art. Mireu-la bé. És tan gran la seva harmoniosa bellesa que només de mirar-la us ompliu d'èxtasi i sentiu un nus a la gola. Quan contempleu una meravella així us oblideu de totes les coses terrenals... Mireu-la. Quina vida! Quin moviment! Quina expressió!

—Entenc, entenc, benivolent minyó,—interrompé el metje,—però jo soc casat. Molts de joves visiten aquest despatx, i les senyores hi venen a corrua feta.

—Natural!—va fer Saïxa.—Si contempleu aquesta obra d'art amb ulls de concupiscència, la veureu tota diversa. Però vos, tanmateix, esteu per damunt de tot això, sobre tot tenint en compte que la vostra negativa a acceptar aquest present ofensa de mala manera a la meua mare i a mi, que soc el seu fill únic. Vos m'heu salvat la vida, i per a pagar-vos no vacil·lem a despendre'ns de la cosa més estimada que tenim... i la nostra sola recança és de no poder-vos oferir el companyó d'aquest canalobre.

—Gràcies, amigueta, moltes gràcies... Memòries a la teua mare

i... però, per amor de Deu no veus amb els teus mateixos ulls que les senyores vénen aquí a corrua feta?... Tanmateix, però, deixa-ho aquí. És inútil de discutir amb tu.

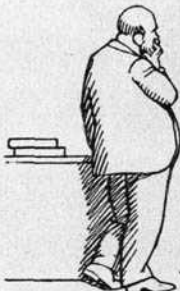
—Cap més paraula.—exclamà Saïxa alegrement.—Poseu aquest canalobre aquí mateix, prop d'aquest vas, per Júpiter!... Però, no és una vergonya no tenir el seu companyó per a fer el joc complet? De cap manera no l'hem pogut trobar. Be, adeu, doctor.

Després de la sortida de Saïxa, el doctor contemplà per llarga estona el canalobre, i altra vegada va gratar-se el cap.

—Es bonic de debò—pensava.—Seria un pecat llençar-ho, i tanmateix no goso quedar-m'ho... ¡Hum!... Vejam, a qui diables ho podria regalar?

Després d'una llarga rumiada el doctor va recordar-se del seu amic Ukhov, l'advocat, que li havia fet favors en el seu ram.

—Esplèndid—es va dir el doctor.—Essent tan bons amics no puc pas oferir-li diners: per tant, li regalaré aquesta cosa indecent. Al capdavantell és, tal vegada, la persona més indicada: conço i bastant sapastre.



Dit i fet. El doctor es vestí en un dir Jesús, es posà el canalobre sota l'axella i s'adreçà a casa d'Ukhov.

—Bon dia, vell companyó.—va dir.—He vingut a regalar-te pels teus bons oficis... Com que tu no em presentes el compte, he volgut pagar-te oferint-te aquest joell exquisit... I digues la veritat, ara, no és una meravella?

Tot just l'advocat contemplà el canalobre, semblà tot impressionat de la seva bellesa.

—Quina obra d'art tan prodigiosa!—feu amb una sorollosa riallada.—Diable, quines coses els surten del cap a aquests artistes! Quin encís tan ben deixat! On has pescat aquesta boniquesa?

Però, a mesura que parlava, la seva admiració s'anava evaporant, i, en canvi, semblava espantat. Tot mirant dissimuladament a la porta, va fer:

—Però jo no puc acceptar-ho, això, company. Cal que te n'ho portis totseguit.

—Per què?—preguntà el doctor tot alarmat.

—Perquè... perquè... la meua mare em ve a veure tot sovint, els meus clients venen aquí... i finalment, perquè això és un escàndol, fins i tot per als ulls dels meus criats.

—Prou, no diguis res més—cridà el doctor amb un gran esbatanament de braços.—Cal que ho acceptis. El teu refus seria d'una ingratitude negra. Una obra com aquesta! Quin moviment! Quina expressió... M'ofendries de mala manera si no ho acceptaves.

—Home, si almenys no es veïes tot, o hi hagués de tant en tant una fulla de parra...

Però el doctor es negava a escoltar. Tot

gesticulant i murmurant paraules incoherents, s'escapà de la casa d'Ukhov, segur que havia fet fonedís el present.

Quan el doctor se'n va haver anat, l'advocat examinà acuradament el canalobre, i aleshores, exactament com havia fet el doctor, es va posar a pensar què redimoni podria fer-ne.

—Un objecte molt bonic,—va pensar.—Es

una vergonya llençar-lo, però encara és una vergonya més gran conservar-lo. El regalaré a algú... Ja el tinc!... Aquesta mateixa nit el regalaré a Xòixkin, l'actor. Aquell murtiet les adora, aquestes coses, i, altrament, avui és la nit del seu benefici.

Dit i fet.

En fosquejar, el canalobre, molt ben embolicat, va ésser lliurat a l'actor Xòixkin.

Tota aquella nit la cambreta de l'actor Xòixkin fou assetjada pels amics que acudiren a contemplar el present. I tota aquella nit la cambreta resonà d'unes riallades tan sorolloses, que més aviat semblaven renills de cavall.

Si alguna de les artistes s'atansava a la porta, i demanava:—Que es pot entrar?

—la veuaria de Xòixkin replicava immediatament.

—Oh no, no, estimada, impossible. No estic vestit.

Després de l'espectacle, el còmic s'arrossà d'espalles, feu un gest amb les mans, i va dir:

—Be, i ara què en faig, d'això? És veritat que jo visc en un pisot per a mi tot sol, però tot sovint em visiten les artistes, i això no és pas una fotografia que hom pugui llençar al calaix quan sent que truquen!

—Perquè no ho vens?—li suggerí el perruquer.—Jo coneix una vella que comercia en bronços antics... És la vídua de Smirnova... El millor que pots fer, és anar-la a veure: jo t'ensenyaré on és, tothom la coneix.

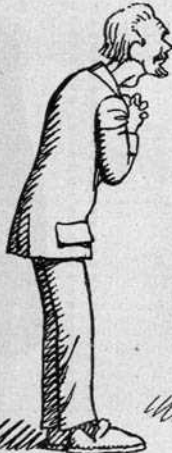
Dos dies més tard, el doctor Xòixkov, amb el cap recalcat en una de ses mans era segut a la taula del seu despatx, tot barrejant ingredients per a les seves píndoles. De cop i volta obriren la porta, i entrà al despatx el jove Saixa. Somreia tot radiant i el seu pit juvenívols s'inflava de goig.

—Doctor, doctor!—cridà gairebé sense alè,—imagineu-vos la meua alegria! He tingut la sort de trobar la parella del vostre canalobre! La mare està tan contenta i jo també que soc el seu fill únic... vos m'heu salvat la vida...

I Saixa trêmol d'alegria i d'emoció col·locà son canalobre davant l'esguard del doctor. El doctor obrí la boca com si anés a dir alguna cosa, però no pronuncià ni una paraula. Havia perdut la facultat de parlar.

ANTONI TXECOV
(Bellaterra, trad.)

Il·lustracions d'Apa





PHILIPPE
ET GASTON

«BAUJO»

Vestit per a la tarda, de crepó de satí negre, elegantment combinat amb ornaments d'otomà i de maré blancs i amb botons, molt petits, de nacre.



«PHILIPPINE»

Levita, per a la tarda, de crepó negre sobre fons de crepó de Xana de colors rics; coll i punys d'argents blanc.

BERNARD & Co.

LUCIEN
LELONG



«TURQUOISE»

Vestit per a la nit, de crepó, georgette color turquesa i guarnit amb cinta d'una dels mateixos.

« MARION »

Vestit de tarda d'informal de seda, de color blau marí amb coll i punys d'organyó i broderies d'ur a les intanyes



BERNARD & Co.

LUCIEN
LELONG

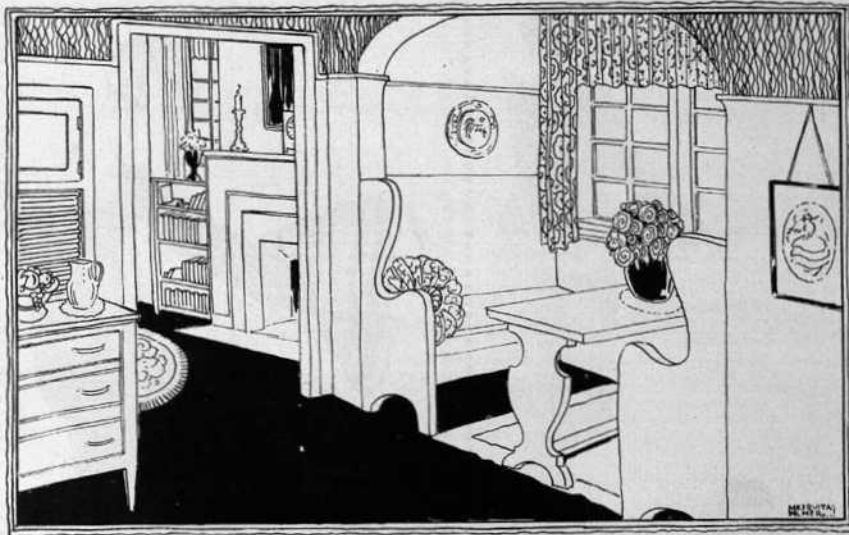
« VOLAGE »

Vestit de musolina blanca, brodats verd i roig i bandes de musolina verda a la falda

PHILIPPE
ET GASTON

« DIABOLIQUE »

Vestit de tarda de crepsó "marocain" roig, amb banda de crepsó de Xina blanc a baix i brodats roigs i priat blanc al davant i a les mànigues



LA CLARA ALEGRIA I REFINADA SENZILLESA

CADA temps vol la seva cosa, podriem assegurar girant la dita popular. L'estiu, gloriósament circumdat d'alegries i de clars, vol que tot se'n re-

flexi, que els homes i les coses participin del seu esclat. D'aquí ve l'adelerada dissipació d'aquells dies cap als indrets més en harmonia amb el temps, que són la muntanya guardada a desdir de verors i la mar enjogassada i resplendent com una casada de fresc.

Si el paisatge hi està en harmonia, amb l'estiu, bé cal que s'hi posin aixima-

teix les cases. Una casa d'estiu, massa severa, amb les portes closes, resultaria tan impròpia com un cant religiós en boca d'una cobejadora. Res

d'això: les cases d'estiu han d'ésser ben alegres, obertes a la llum i a l'amistat, posades amb aquell gust modern, que no significa pas exclusió de mobles autèntics o reproduïts hàbilment, ans bé tot el contrari.

En els darrers anys, sobretot de la guerra ençà, s'ha fet molt de camí a Catalunya respecte a aquest particular. L'ambient mi-

llora sensiblement; el bon gust va encomanant-se la selecció de la nostra gent guanya cada dia adeptes.

I no cregueu que això sigui dit com a conseqüència d'haver-hi unes quantes dotzenes de persones ràpidament enriquides, no. El bon gust al qual fem referència no va pas sempre, ni de bon tros lluny, aparellat amb la riquesa; més d'un cop li basta per manifestar-se un objecte d'escassa vàlua, la gràcia del qual depèn essencialment de la seva col·locació.

Un coixí o unes cortinetes de cretona, unes ca-

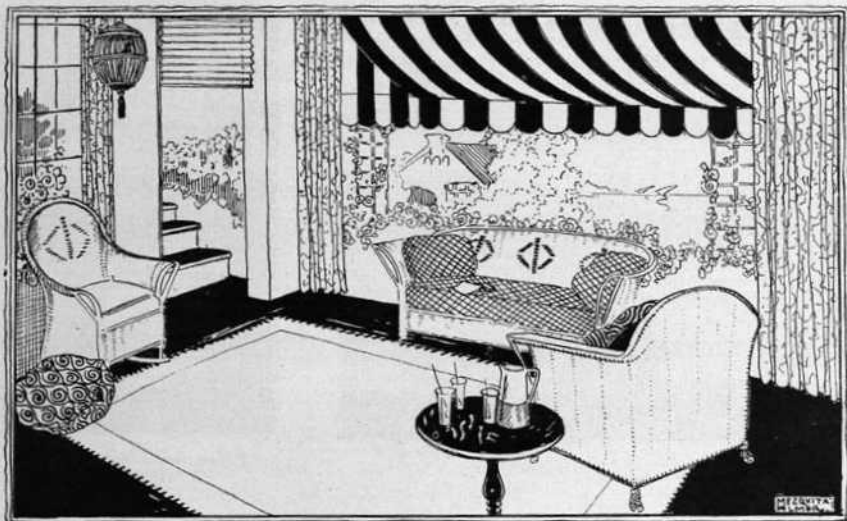
dières de bova, un llum de fusta tornejat i tants i tants d'altres objectes, disposats

hàbilment, són moltes vegades una pura delícia. Les flors mateixes per si soles, volem res que sigui més ornamental, ni més expressiu, i fins i tot ni més íntim?

I el mateix pot dir-se dels colors de les parets. Les cases de fora, més que

més les de la Costa, han de tenir les parets simplement emblanquinades, amb combinacions exclusives de blau i de groc, groc de sol i blau de mar. Ja va essent lluny, per fortuna, el temps de la poca-





QUE VOLEN LES CASES DESTINADES A ESTIU EIG

solta «modernista» que ho empastifava tot d'hòrrids zigzagueigs d'igualment hòrrids colors. Fnaixò, com en tantes altres coses, la simplicitat és la més gran virtut. Simplicitat de colors, simplicitat de línies, sensació de repòs i de benestar.

Fou tan mateix aquella una època ben infame. Per a una persona de gust, no podia trobar-se-li pitjor tortura que la d'obligar-la a travessar un indret «perjudicat» de «torres» d'aquella mena. Sembla mentida que d'una manera tan total hagués desaparegut la

comprensió, el respecte al paisatge! Ja no parlem de les formes clarament inspirades en les populars «mones» de Pasqua;

però, fins referint-nos només als violaments amb què eren cobertes, cal convenir que no podia imaginar-se res més destarotat. En subsisteixen prou exemplars per comprovar-

ho. «Torres» pintades a imitació de caramel que, naturalment, conviden a llepar; «torres», de color de rosa, dels fonaments a la teulada, que reclamen la reproducció en postals il·luminades per a corres-

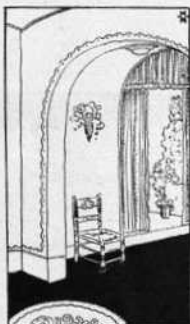
pondència amorosa de patxegues i soldats; «torres» estafant els colors de l'arc de Sant Martí, per a satisfer sens dubte tots els mals gustos de la fami-

lia. Un cas concret: nosaltres havem vist una d'aquestes «torres» que tenia el menjador pintat, sostre i tot, de vermell rabiós i amb els llums del mateix color. Semblava la cambra per a revelar d'un fotògraf. Per força el seu propietari havia d'acabar com va acabar: fugint, a seixanta i tants anys, amb una noia de disset, filla d'un policia. Hi ha campana-

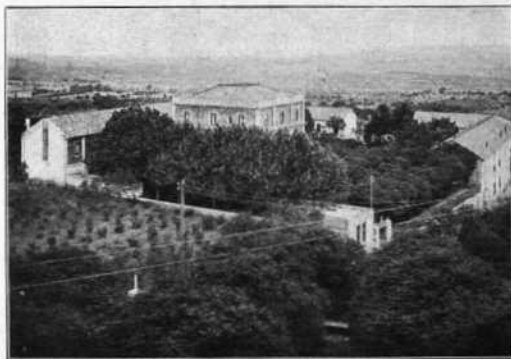
des que no son pas certament una improvisació.

Tornem a dir que aquest mal gust en les construccions va desapareixent. Celebrem-ho. Hi guanyem,

ultra el nostre prestigi col·lectiu, la salut i una pila d'altres coses. Ja es sabut com els higienistes no es casen d'assenyalar l'eficàcia de l'aire, de la llum i de l'alegria. Així, doncs, han d'ésser les nostres cases en harmonia, en fusió, gosariem dir, amb el nostre cel i amb la nostra terra, serens i dolços com els ulls en meravella d'una adolescent.



El Gran Balneari de



El magnífic Hotel Vil·la Engracia



La monumental entrada que dona accés al famós Monestir de Poblet

EL LUXE I ALHORA
LA SENZILLESA. LES
COMODITATS I LES
DISTRACCIONS. EL
CONFORT I LA GEN-
TIL EXHUBERAN-
CIA DEL PAISATGE



Més d'una vegada les excursions fan de molt millor fer damunt d'ardides caballeries.



Se'n fa la principal de l'Hotel

Per a tot te ups de l'any, ben pocs indrets de Catalunya ofereixen tanta abundor de condicions com la que ofereix el Gran Balneari d'Esplugas de Francolí. I no es tingui per exagerada la nostra afirmació: tant pel que fa al Balneari pròpiament dit, com als nombrosos xalets que han anat creixent al seu costat, com per la seva conegudíssima i plena de virtuts medicinals Font del Ferro, com, en resum, per la vida refinada, a la moderna, que s'hi mena, aquest Balneari té conquerida una merescudíssima fama, ocupa un alt lloc d'honor entre els establiments que podem anomenar similars. Hi ha de tot, des d'església a pista de tennis, i tot hi és degudament atès. Bé s'ha de conèixer que n'és propietari i alhora director un senyor de les condicions del conegut i prestigiós metge de Barcelona doctor Salvador Roca i Ballver.

Però, de més a més, el Balneari té una bona fortuna: la de poder oferir un nombre considerable d'excursions, interessants a tot ser-ho. Vegeu-ne, enumera-



Parc del Balneari; un dels passeigs amb l'ampia escalinata al fons

l'Espluga de Francolí



Un dels més bells recous del parc

des, unes quantes de les que es poden fer: al Monestir de Poblet famós per tants conceptes; a La Pena, que té un camí abundant de fonts; a l'ermita de la Santíssima Trinitat, en mig d'una magnífica, refrigerant fondalada; a la Font de Nerola, que té forma de pou i és tota voltada de taules i bancs de pedra sota alzines; a Riudabella, amb el castell restaurat, en mig d'un parc; al xalet forestal de Castellfullit, vetllat per un barranc d'imponents roques; a Espluguès de Montblanc; a l'històrica vila de Prades, amb el castell dels seus comtes; a Titllar, a Capafons, al santuari de Nostra Dona de Mongoi, als pobles de Rojals, Montral, Cuirena, etc.

Afegiu a tot això les excel·lents condicions amb què és facilitada l'estada (ja posant a l'Hotel, ja llogant un xalet, etc.) i l'abundor de comunicacions i de serveis de que hi ha, i tindreu explicat el miracle de l'enorme afluència de forasters que ben sovint arriben a esgotar totes les habitacions. Es ben bé que el Balneari s'ho val.



El teatre, en un indret com aquest, perd l'encorrament i guanya en bonradesa d'artífex.

**ES TROBEN EN AQUEST
BALNEARI QUE S'AS-
SENYALA AMB BEN
MARCAT RELLEU EN-
TRE ELS MILLORS
BALNEARIS QUE HI
HA A CATALUNYA**



Vista de cou-junt de Poblet



organitzadora de l'Enric: la cotxeta, l'església, els invitats, i hom podria preveure que aquestes serien acomplertes. La núvia — havia d'esser puntual. No era massa; però era molt. Era tant, que no es podia demanar més. Quant al nuvi...

El nuvi allargà el coll enfora de la banyera per tal de mirar Thora a un petit rellotge abundant damunt una cadira. L'Enric havia calculat acuradament el temps i les distàncies; no gaire menys, una inquietud misteriosa l'impel·lia a consultar sovint el rellotge. El nuvi veié quina hora era i somrigué. Els seus pensaments repréngueren llur camí pel tros més penós: espectacle religiós i mundà, fotogràf, àpat. Però després!

L'Enric s'imaginà... a base d'una combinació de mots misteriosa — una lluna estranya, grandiosa i nefasta, i s'imaginà que, si hom la taxava, la trobaria d'una dolcor suau, perfumada i llesquívola que cap mel no assoliria mai de tenir. Era una lluna de mel arrodonida. De primer, un parell de dies sense més traspalsos que el traspals amorós; després, aquell famós i esperat viatge a París.

Cap viatge a París no hauria estat ni seria mai com llur viatge a París! L'Enric es gloriava de saber sojornar a París més confortablement i més elegantment que cap dels seus compatriotes. La Guida, que no havia estat mai a la capital francesa, s'havia aferrat a la idea d'anar-hi, amb un entusiasme concentrat gairebé inexplicable.

«Inexplicable» pensava l'Enric. Havia tirat el cap enterà, i l'aiuga, que li tapava les orelles, hi feia tít de remors misterioses. «Inexplicable! La Guida no sap la manera artística de sojornar a París. Jo no la hi he explicat, vull que tingui la sorpresa de veure com se fa, sense explicacions prèvies. La Guida no és

tampoc una noia vulgar que s'entusiasmi amb la sola idea de visitar una ciutat gran. De gran, ja n'és prou Barcelona. I no és pas fàcil que les descripcions de Madame Fouquet hagin produït l'entusiasme de la Guida».

Madame Fouquet era una dama, llesta i respectable, de Banyuls, la qual després de maridar-se amb un pianista francès que vivia a Manresa, s'havia sentit cosmopolita i trobava petites totes les poblacions que no passaven del milió d'habitants. Solia parlar en un francès no gaire més correcte que el de la Guida, però compensava les incorreccions gargaritzant les erres amb una constància admirable.

«No», pensava l'Enric, somrient sota la dutxa. «No pot ésser Madame Fouquet».

Mitja hora més tard, tot recorrent el pis per donar-li una darrera ullada, l'Enric encara pensava a l'entorn del mateix tema.

«Si per qualsevol motiu no podem anar-hi, la Guida tindrà un disgust».

Mentre pensava això, l'Enric es mirava amb complença el parament de l'estança matrimonial. Els raigs d'un bell sol hivernal es filtra-

ven pel tub rosat que abrigava els vidres i omplien l'estança d'una claror rosada que semblava despendre's del rosadels científics, del paper de les parets, del cobrellit de domàs.

«Què hi ha, Marianna?» preguntà l'Enric, arrincant-se de la contemplació i del pensament.

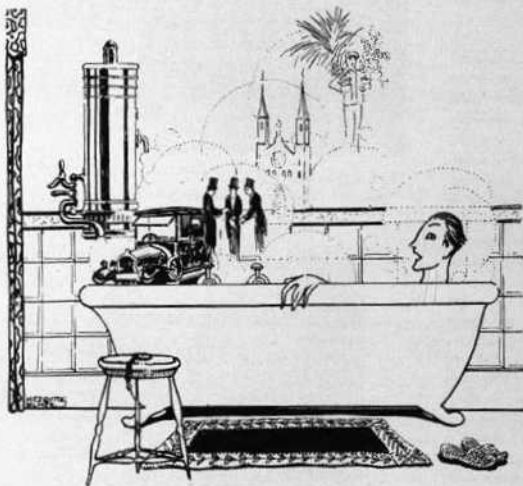
«Hi ha aquest telegrama», contestà la minyona.

L'Enric agafà el paper blanc, desconfiantament. Llegí, i una expressió forta li pujà a flor de llavi.

«Què dirà la Guida?», pensà l'Enric, després d'empassar-se la expressió forta.

El viatge a París era una cosa malsema. Vuit dies després d'aquell dia, l'Enric ha-

via d'esser a Barcelona. «Arribaré el quinze», deia el telegrama. En Romeu arribaria el quinze. Era el set. Vuit dies. Els pensaments de l'Enric es llançaven endavant, tornaven enrera, es creuaven, s'entortolligaven. Era un pensar furios. Imposible d'anar a París, tornar-ne, estar-s'hi, en vuit dies! Imposible, almenys, de fer-ho d'una manera artística i llunàmica! D'altra banda, venia En Romeu. Per què venia? No es podia pensar





que faria nosa? De segur que ja no es recordava del casament de l'Enric. Fet i fet, això no l'hauria de canviar a acusar l'absència d'aquest. Quan En Romeu deia: «arribaré tal dia», també volia dir: «vós hi seureu». És clar que hi seria! En Romeu era en general una persona agradable, però tenia les seves manies que era precis de no descontentar. Ara sobretot, que l'Enric no seria sol, que tindria la Guida a protegir — la Guida tan jove, tan ignorant de les angúnies i els sotracos de la vida. El casament de l'Enric, la seva vida matrimonial estable i tranquil·la, eren possibles perquè tenien, a canvi d'un treball intel·ligent, el suport de les finances d'En Romeu. En Romeu hauria prescindit amb dificultat dels serveis de l'Enric; però aquest no podia prescindir d'En Romeu, sense lliurar-se a una aventura incalculable.

«Adeu París!» sospirà l'Enric. «Mallorca?» Haurem de fer una altra combinació. Mallorca?»

En aquell moment, l'arribada de Madame Fouquet, tota empolainada, va interrompre el consell de l'Enric. De seguida, les coses que aquest havia organitzat l'arrossagaren i el distraqueren l'arribada dels altres invitats, la processó de vehicles, l'església, l'entrada triomfal de la núvia al temple. L'Enric suportà, entre content i resignat, les cerimònies nupcial, fotogràfica i alimentària. A la fi, es trobà tot sol amb la Guida

dins un auto veloç que la taronjina embaumava. Elnuvi havia agafat la mà de la núvia i una estranya dolor travessava la doble barreira de els guants. «Margaridol!» sospirava ell. Ella no responia; taciturnava tímidament amb l'esguard. L'Enric no es recordava poc ni molt de l'existència de París.

Però no trigà a tornar-li a la memòria el viatge frustrat. En arribar al pis, la Guida, aprofitant la presència de la Marianna, havia desaparegut misteriosament. El nuvi tot ple d'una alegria quieta, cercava la núvia. «Guida!» cridava l'Enric. Somrient, es dirigí i entrà a la cambra nupcial. El sol es ponia i els seus darrers raigs tornaven rosa la cambra rosada.

«Mallorca?», pensà l'Enric. Reprenia el pensament interrompat hores abans en aquella mateixa estança. «Sí: podrem fer una excursió bonica. Però París, París! Què dirà la Guida? Tant se val que li digui ara.

L'Enric tenia el costum d'acomplir tot d'una les tasques desagradables. Els ajornaments i les contemporitzacions no s'avenien amb el seu caràcter.

«Més val que li digui ara. Com li diré?»

La Guida havia aparegut per la portella que comunicava amb el tocador. S'havia tret el vestit blanc de nuviatge; una bata virolada envoltava la noia, deixant en descobert una dolça espallta daurada i unes cames perfectes que unes mitges finíssimes emmoltaven.

L'Enric féu dues llargues passes i agafà la noia pels braços.

«Guida», digué, «tinc de donar-te una mala notícia. No podem anar a París».

Tot d'una es trobà amb els braços buits. La Guida s'havia esmunyit de l'abraçada i s'havia tirat damunt els coixins artístics amuntegats en un dels recons de l'estança. Amb els braços damunt els genolls i la cara amagada entre els braços, la noia sanglotava desconsoladament.

Dret davant ella, sense gosar tocar-la, l'Enric, sorprès d'un tal desconfort, dava la sentència de les explicacions. La sèrie llarga com era, va acabar-se; però no pas el desconsol de la Guida.

«Ja sabia», pensà l'Enric que li donaria un disgust. Però aquest disgust, no el comprenia.

Canvia de tàctica. Començà a explicar com seria bella una lluna de mel a Mallorca. L'Enric s'anava entusiasmant i s'arribava a creure un excel·lent paisatgista. Mentrestant, el cos arruïllat continuava saccejat per un plor inextinguible. L'Enric



s'havia assegut damunt els coixins, i provava amorosament de descobrir la cara de la noia.

«Jo volia anar a París», murmurava aquesta entre sanglots.

«Ja ho sabia», pensà l'Enric. «I no ho entenc! No l'entenc!»

L'Enric no entenia la Guida. Ni tampoc l'acabava d'entendre quan, havent sabut la causa d'aquell desconsol, pogué dedicar-se triomfalment a esvaltar-lo. L'home es trobava, perplex, davant quèlcom d'immesament inefable.

«Però Guida, per Déu!», havia dit, emutjat a la l. «No n'hi ha per tant! Per què aquesta obsessió d'anar a París?»

I la Guida

havia contestat, somicant:

«Es que... jo pensava... que a París... de passada... podiem encarregar un hereuet».

C. A. JORDANA



Il·lustracions de
Joan Masquosa - Alons



L'ORFEO CATALA A ROMA

Dues satisfaccions íntimes he tingut en el romiatge de l'Orfeo Català a Roma: la d'haver portat al Sant Pare un raig de goig estètic amb els nostres cants i la de l'alegria de dignitat racial que havem donat amb el nostre èxit als nostres germans de pàtria

LLUIS MILLET

*La senyera de l'Orfeo
benedida pel Sant Pare*

DE totes les excursions que ha fet la nostra gran entitat coral a terres estrangeres, contant-hi fins i tot la de París i Londres, cap no ha obtingut tanta plenitud d'eficàcia com aquesta que ha realitzat darrerament a Roma. De temps que era aquest viatge un desig veement de l'Orfeo. La magna categoria de terra de Religió i de terra d'Art que auriola la ciutat eterna temptava la seva ambició nobilíssima a buscar-hi una consagració com qui diu definitiva. Venia a ésser aquest viatge—si se'n permet de valer-nos d'una expressió pagana—una cosa així com l'ascensió a l'Olimp; afegim-hi que l'Any Sant n'hi brindà una magnífica avinentesa. Però aquesta facilitat portava una dificultat aparellada: la de no passar desapercbut, la de fer-se «observar» entre els aplecs de tota mena que aquest any acuden a Roma a corrúfeta. Cal convenir que es tractava d'una prova bon xic arriscada. Però, l'Orfeo, segur de si mateix, no vacil·la a dur-la a terme i n'acon-



*El mestre Millet,
director de l'Orfeo*

Fot. E. Daniel

segui la realització del somni de tants de dies: la seva gloriosa senyera ha tornat de Roma més afeixugada de llorers i molt més vibrant encara de simbolisme.

En efecte, els dos concerts que l'Orfeo donà a l'Augusteum foren saludats i comentats per la premsa italiana amb un elogi unànime. Tots els honors que mereix foren retuts a la nostra incomparable massa coral. Hom en feu conèixer l'organització i fou degudament subllat el nostre particularisme. En poques paraules, l'Orfeo, i tot el que val i representa, va ésser-hi «comprès».

Però aquest èxit, que ja és tant, encara fou superat per un triomf de veritable transcendència: el Sant Pare rebé en audiència particular l'Orfeo, es dignà escoltar un parell de les seves cançons, feu saber el goig que li havien produït i tocà i beneí la gloriosa senyera. No podien desitjar més el mestre Millet i els seus fidels cantaires, ni podiem tampoc desitjar més els que els admirem i aplaudim.

Prescindint de l'anècdota del moment que manté en silenci el famós cor, s'ha de convenir que la seva vida artística és de les que fan honor a un poble. La fama de les seves interpretacions és avui dia tan extensa com meres-



L'Orfeo a la sortida de Sant Joan de Letran

cuda i d'aquí li ve que arreu del món és tinguda com a entitat única en la seva classe. Des de les difícils i complicades composicions dels grans mestres de la música universal fins a les més senzilles flors del nostre cançon popular, tot ha triomfat sota la batuta audaç i arbitrària i segura del taumaturg de les harmonies i les melodies que és el mestre Millet. Es compren, doncs, que les cantades de l'Orfeo hagin trobat sempre tan belles resonances d'admiració en nosaltres i que, en el cas de les jornades que comentem, ens produïssin tanta alegria fins al punt que, en llegir-les o en sentir-les explicar als excursionistes, se'ns junyades el cor d'emoció o se'ns encomanes el seu enaïgament d'ulls.

Tot en l'Orfeo és cohesió, ritme, harmonia: és una ànima en estat de gràcia que canta. La seva vida, des de la naixença obscura fins als esclats apoteòsics dels darrers temps, té una mena de cosa com de prodigi; però, no de prodigi sobrenatural, sinó del de la mena del gra de blat, que creix i es fa espiga i assoleix l'elevada, privilegiada categoria de pa. Pa per l'esperit, nodriment de bellesa és el nostre Orfeo. Qui hauria pogut vaticinar

Dalt:
Fot. BoudaL'Orfeo a la Pontificia Scuola Superior
L'hotel Pineta, on posà l'OrfeoBaix:
Fot. Muller

que un llinatge humil com el de la cançó popular arribaria a aconseguir una tan alta executòria? Qui hauria pogut predir que una herència tant de temps oblidada i fins tinguda per poc mereixedora d'ésser recollida es convertiria en aquesta riquesa de somnis, d'emocions i de glòria? Una vegada més la fe ha obrat el miracle.

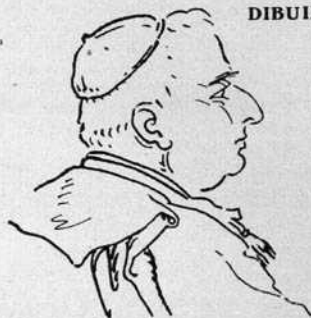
La fe i una voluntat a tota prova i una amor oberta a tots els sacrificis. Per tot plegat, és a dir, pel seu profund sentit d'humanitat, la vida de l'Orfeo ha estat tan fecunda. I ho ha estat per ella mateixa i per les vides que ha infantat arreu de Catalunya, per tants d'altres Orfions que li fan de tornaveu i que són la rèplica més contundent a les rutinàries imputacions que se'ns fan de poble pràctic i materialista. No, no pot ser-ho un poble que, si treballa, també canta com el nostre.

Així ho ha hagut de reconèixer no fa gaires setmanes Roma, com així ho reconegueren anteriorment París i Londres. Es, doncs, també sota aquest aspecte que l'actuació de l'Orfeo ens fa honor. Res no és més d'estimar que el tenir i conservar una bella anomenada. I l'Orfeo ens ajuda admirablement a aconseguir-ho. Sapiguem-li ser agraïts.



En Millet i el seu fill, pel camí

Clisé
M. C.
Vilumara



El cardenal Bisietti

DIBUIXOS



La guàrdia suïssa



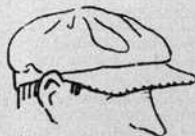
Davant del Moisés de Miquel Àngel



El concert a l'Augusteum



El mestre Comellas



El tenor Vendrell



Catacumbes de Sant Calixte: el frare de les medalles



El mestre Pujol

Fot.
Moragós

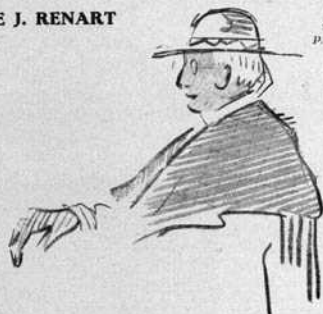


Moment de parada a l'estació de Cette

DE J. RENART



Els criats del Sant Pare



S. S. el Papa Pius XI

Instan-
tànica de
P. Booda



En Millet, sense ni ombra de "pose"



El Pare Albareda



La missa del Sant Pare



Les orfeonistes comprant medalles



Cambrera del "Cetle"



En Millet i el seu fill dinant al tren



El mestre Salvat

Fot.
Vilamara



El negociat de premsa: senyora Llongueres i Samper



A dalt: Capell de crespó georgette en tons degradats del cyclamen mitja al violeta.
A baix: Capell de erin ros amb ploma del mateix to.

Dibuix d'Emel

MARCELLE LEROY

Turban i borla de seda artificial, imitant els cabells, portat per la mateixa creadora del model Marcelle Leroy (Dunlop)



JANE BLANCHOT



Toca, per a la tarda, de palla del Barana, en tons degradats i llacada a nu costat.

MARTHE COLLOT



Toca de palla picot color tell-rosc, ornada amb cinta de fà del mateix to i un pom de roscs en tons degradats.



A dalt: Capell de eria, guarnit amb una cinta i civella i amb plomes de fantasia.

A baix: Capell flocjo, amb còrbata de Kasha, blanc i roig.

Debois d'Emel

LEMONNIER

Capell de seua de color marró i crespó "marroquí" or vell, portat per l'artista Regina Flory del Theatre Noveantes.



JANE BLANCHOT

MARTHE COLLOT

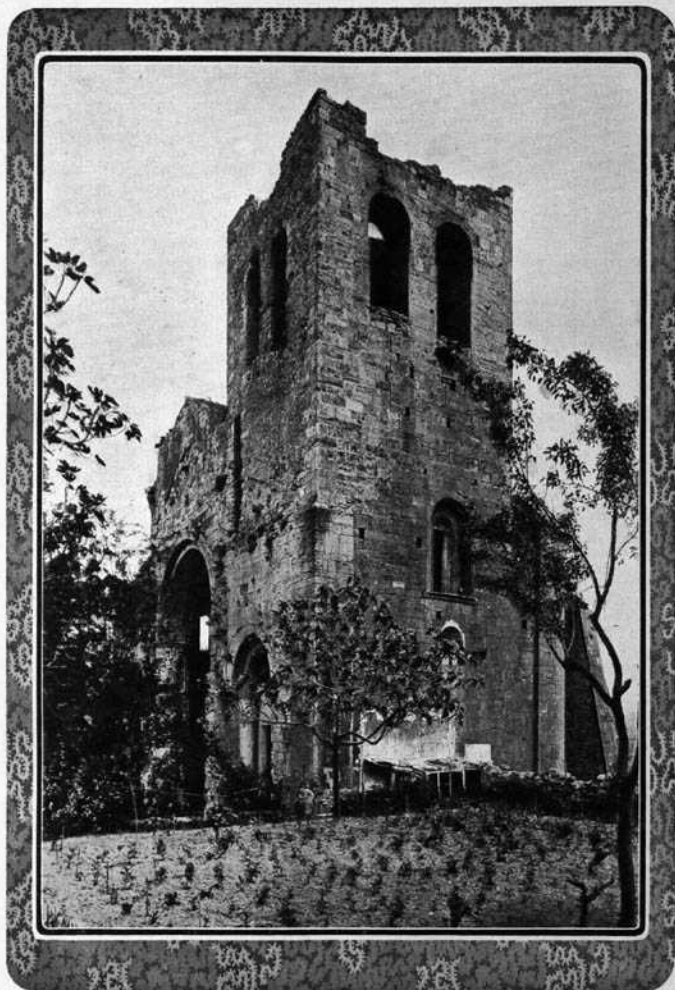


Toca de palla picot de color crem, envoltada d'una llaceta de soti negre i guarnit amb plomes de gall negres.

Capell de tarcia, de petita palla i "lame" d'argent i llaceta de cinta també d'argent.



MONUMENTS DE CATALUNYA



Cl. Arxius Mas

Església de Santa Maria de Besalú

ALBUM DE LA GENTILISA**Senyoreta Margarida Ramoneda**

Dibuix de F. Galotxe Surís



Una de les aules



L'escala principal

UN EXCEL·LENT
CENTRE
DE CULTURA

L'INSTITUT
FEMINAL

Plau-nos dedicar avui un espai a l'obra que desenrotlla aquesta benemèrita entitat coneguda per l'«Institut Feminal», puix que, amb els nou anys que porta d'existència, ha contribuït també, per la seva part, i de notable manera, a l'obra cultural duta a terme a la nostra terra.

Era l'any 1916 que uns bons patricis amants de la Pedagogia tingueren la bella idea de fundar el col·legi «Institut Feminal» per a educar-hi i instruir-hi llurs filles, fent-ho extensiu a les d'altres companyes. L'èxit més falaguer coronà aquells esforços; el curs escolar de 1916-17 fou ja un bon auguri de que l'institució arrelaria, perquè la matrícula quedà emplenada de noies, els pares de les quals es captenien de donar a llurs filles una educació i instrucció nostrada. Així ha continuat els següents anys, sortint de l'«Institut Feminal», en finalitzar els cursos escolars, un bell planter de damiselles plenes d'amor a les nostres coses, fortament instruídes, que les feu aptes per a seguir tota classe d'estudis o carreres i a l'ensenyar per a ésser bones governants de la llar.

Feia alguns anys que l'«Institut Feminal» sentia la necessitat d'un eixamplament, més la manca de pisos que els darrers anys ha sofert Barcelona feia poc menys que impossible el tan anhelat trasllat.

Després de no pocs treballs per a trobar un local que reunís les condicions desitjades, l'actual Consell Directiu del Patronat protector de l'«Institut Feminal» aconseguí contractar aquest estatge de la Via Layetana, número 61, principal, el qual, demés d'estar situat en lloc molt cèntric de la ciutat, té una capacitat que li permet tot el desenrotllament previst en el pla d'estudis. Les fotografies que avui publiquem no donen prou clara idea de la realitat. Recorren les seves aules, hom es dona tot seguit compte que elles són higièniques, proveïdes de material modern i que, pedagògicament, resulta el que se'n diu ben instal·lat.

Hem de fer especial menció de les sales de música, dibuix i pintura, així com també un gran pati d'es-



La sala de Dibuix i Pintura

*Reboter i vestíbul.**Una de les aules*

barjo, on les deixebles fan llurs exercicis d'educació física. La sala de gimnàstica de correcció física està separada del cos d'edifici. Hi ha també capella-oratori, la decoració de la qual està encomanada a un conegut artista. La direcció espiritual és a càrrec de l'il·lustre canonge doctor Carles Cardó.

Per a finalitzar aquestes senzilles notes volem referir-nos, encara que només sigui d'una manera sucinta, al pla general d'estudis de l'Institut Feminal; pla, que, sota l'experta direcció de la distingida professora d'estudis superiors N'Emília Furnó Montsech, ajudada per un cos de professores competents, està donant òptims resultats, havent merescut l'elogi i aprovació d'acreditats pedagocs en llurs visites i inspeccions.

L'escola és graduada i comprèn les classes de pàrvuls, elementals i superiors, subdividida en 6 graus. Acabats els estudis primaris, les deixebles poden continuar en el mateix col·legi l'estudi del Comerç, Batxillerat, Magisteri, altres estudis especials propis per a la dona, etc.

Forma el pla educatiu, en la part física: la gimnàstica i jocs higiènics; en l'espiritual: educació cristiana, lectures i pràctiques apropiades al desenvolupament de la voluntat i del caràcter; urbanitat, civisme i rudiments de Dret; lectura artística, jocs instructius, balls regionals i d'època; cants escolars, ornamentació i exercicis de cultura general i especial. I l'educació combinada comprèn els jocs educatius i les excursions escolars: científiques, geogràfiques, històriques i artístiques. El pla instructiu comprèn les Ciències, les Lletres i les Arts. Les assignatures corresponents a les primeres són: Religió, Història Sagrada, Aritmètica, Geometria, Anatomia, Fisiologia, Higiene domèstica, Física, Química, Història Natural, Agricultura, Geografia de Catalunya, Espanya, Europa i Universal; Històries de Catalunya, Espanya, Europa i Universal; Gramàtiques Catalana, Castellana, Francesa i Anglesa. Les Belles Arts comprenen les assignatures de Dibuix, Pintura, Caligrafia, Música, labors artístiques i treballs manuals; les Arts Útils es componen de labors de tota mena, tallar, cosir, etc.

En fi, una institució model.

Un aspecte del pati d'edifici

*Sala de l'Onsall Director*

En la vida matrimonial, passat un temps, arriba un moment de crisi, forta a cops, lleu d'altres; però, més tard o més dèiem, la crisi arriba i cal que ambdues parts la superin, si marit i dona i desitgen dependre normalment la resta de llur vida.

En el cas de Cusack-Bremmil, aquesta crisi no es deixà sentir fins tres anys després de les noces. Costava un xic de mantenir Bremmil, aduic en els millors temps de la llana de mel, però ça com llà fou un bell marit fins que l'infantó morí i la Sra. Bremmil es posà de dol i esdevingué flaca i ploradora com si hagués caigut la volta de l'Uni-

TRES I UN... EXTRA

per Brecht-Kulikov. Trad. R. Negró i Ballet

Quan el vent i la torrada es trenquen,
no calgués caure la hostia amb
haidins s'ind amb el morrolet.

Procediu del Pèluc.

sentit dir. Val la pena d'esmentar-ho, car en semblants casos, quan la dona parla o crida al marit, mai no ha fet aquest, res de bo.

Quan Bremmil era a casa — ço que no s'esdevenia pas gaire sovint — era més amable que de consuetud. I això mos-

situació, pel cas que ella no en sabés la crema. La Sra. Bremmil ho escoltà serenament i les remercià per llurs bones ofícies. No era intel·ligent com la senyora Hauksbee, però no era pas curta. Es guardà per a ella mateixa el seu propi avís i no digué res a Bremmil del que ella havia



vers. Potser Bremmil havia d'haver-la aconhortat. Em penso que provà de fer-ho, però, com més maldava per consolar-la, més la Sra. Bremmil es planyia i, per tant, més desballat es trobava Bremmil. De fet, tots dos necessitaven un tònic. I l'obtingueren. Ara, la Sra. Bremmil ja torna a saber riure, però no fou pas cosa de broma ço que li esdevingué.

Sabeu-ho: la Sra. Hauksbee aparegué en l'horitzó; aquesta dona que onsevilla que es presentava donava motius d'intranquil·litat. A Simla, el seu renom era la «La Pedreta de la Discòrdia». Aquest títol l'havia guanyat de sobres, em consta. Era menuda, bruna, prima, femenina, amb uns ulls amples, rutilants, blau-marins i amb les més dolces maneres que hom pugui trobar en una criatura humana. No cal més que pronunciar el seu nom en el tes de la tarda perquè totes les dames es redreixin i diguin d'ella que és una... bé, que és una benicita. Era més intel·ligent, gràciosa i brillant i enlluernadora que la majoria de les dones, però posseïa una malícia i una arteria diablines. Tanmateix, sabia ésser agradosa, aduic per a la gent del seu sexe. Però això és una altra història.

Bremmil marxà de casa seva després de la mort de l'infantó i del general malestar que se'n seguí, i la Sra. Hauksbee s'aplegà amb ell. No li plavia tenir amagats els seus capítols i per això s'hi aplegà públicament i veient que el públic ho veia, Bremmil cavalcava amb ella i passejava amb ella i parlava amb ella i menjava amb ella i bevia, a Peliti, amb ella, fins que la gent començà a enarcar les celles i a dir: «Es xocant!». La senyora Bremmil, mentreix, romania a casa, contemplant la roba del bebè mort i gemegant davant del breçol buit. Però set o vuit amigues que li eren cares i afectes li explanaren, a la llarga, la

trava la seva mà. Aquella amabilitat era forçada, en part per apaivagar la seva consciència i en part per al·largar la senyora Bremmil. Però no reeixí ni en un intent ni en l'altre.

Un d'aquells dies, el majordom de lord i lady Lytton, rebé la comanda d'invitar el Sr. i la Sra. Cusack-Bremmil a Peterhoff, pel dia 26 de juliol, a les 9:30 de la nit. En Tangle de la tarja hom hi veia: «Dancing».

— No puc anar-hi — digué la Sra. Bremmil: — fa tan poc temps del traspass del nostre petit Florie... Però no us ha pas de deturar això, Tom.

Ella li ho explanà més i Bremmil digué que ell hi aniria, tan solament per quedar bé. Co que deia no era pas el que sentia i la Sra. Bremmil se'n donà ben bé compte. Va sospitar — i la sospita d'una dona és molt més acurada que la certitud d'un home — que ell tenia des d'un principi la intenció d'anar-hi, cabalment amb la Sra. Hauksbee. S'assegué per a reflexionar i el resultat de les seves meditacions fou que la memòria d'un infant mort valia considerablement menys que els afectes d'un marit vivent. Es traçà el seu pla i decidí executar-lo. En aquells moments descobrí que coneixia Tom Bremmil de cap a peu, i actuà a base d'aquest coneixement.

— Tom — digué — Heig de dinar a casa dels Longmore, la vetlla del dia 26. Així, vos fareu millor de dinar al Club.

Això estalvià a Bremmil de donar cap mena d'excusa per poder marxar de casa i dinar amb la Sra. Hauksbee; per manera que se sentí reconegut i es captivgué d'una manera humil i afectuosa, cosa que sempre és escalent.

Bremmil deixà la llar a les cinc de la tarda per anar a fer un passigé a dalt de cavall. Cap a dos quarts de sis arribà una

gran panera de casa la modista Phep, per a la Sra. Bremmil. Era una dona que sabia la manera de vestir, i encara no havia estat una setmana en projectar aquell vestit i tenir-lo cosit, enriquetat, plegat — o com se'n digui — com si no hagués fet res. Era un vestit esplèndid, de mig dol. Jo no sabia descriure'l, però n'hi prou amb dir d'ell que era ço que la gran revista de modes «La Reina» en deia una «creació»; una cosa que us atrau l'esguard i se us fica als ulls i us fa sospirar. No se sentia amb gaire coratge per fer ço que anava a fer, però quan es mirà a l'espill tingué la satisfacció de comprendre que mai en la seva vida no havia estat tan bella com llavors. Era una dona de cabellera blonda i abundant i, quan s'ho proposava, donava goig veure-la.

Després de dinar a casa dels Longmore, anà al ball — una mica tard — i trobà Bremmil de bracet amb la Sra. Hauksbee. Això li causà una inquietud i li donà un colorit a la cara que la feren encara més bella; i mentre els homes s'aplegaven en eixam al seu entorn, demanant-li per ballar, estava magnífica. Comprometé tots els balls llevat de tres que deixà en blanc. La Sra. Hauksbee cospà el seu esguard una vegada i comprengué que allò era la guerra — una veritable guerra — entre elles dues. Bremmil mai no havia trobat tan encisera la seva dona: li clavava l'ull mig d'amagat, cada cop que passava prop seu voltada dels seus admiradors... i com més l'esguardava més se'n sentia corprès. Amb prou feines podia arribar a convèncer's que aquella beutat era la dona d'ulls rojos i endolada que solia somicar mentre dinaven a casa seva.

La Sra. Hauksbee féu tot el que sabé per mantenir-lo al seu costat, però ell després d'haver-hi ballat dues dames, se'n anà

com un favor, no pas com un dret — i la Sra. Bremmil res pongué:

— Ensenyau-me, estimat, el vostre programa!

Ell li mostrà, talment com un petit escolar mancador fa a mans del mestre els seus llamins de contrabàndol. En aquell programa hi havia una gran profusió de «H», oïmes de la «H» que hi havia al cap d'amunt del menü del dinar. La Sra. Bremmil no digué paraula però somrigué desdenyosament i marcà amb llapis els balls 7 i 9 — dos balls que ja duïen marcada la «H» al costat — i tornà el programa després d'haver escrit el seu propi nom a dalt del mateix — un nom familiar que solament ella i el seu marit empraven —. Llavors el tocà amb un dit i li digué:

— Estàs fet una bona peça...!

La Sra. Hauksbee ho sentí i comprengué que anava de cara a la vençuda. Bremmil acceptà reconegut el 7 i el 9. I ballaren el 7 i s'assegueren durant el 9 en un reconet de la sala. El que Bremmil i la seva senyora feren allí no pertoca esbombar-ho.

Quan la banda tocà «The Roast Beef of Old England» («El Rosbif de la Vella Anglaterra») els dos sortiren a la veranda i Bremmil començà de sotjar si veia el galan que més havia fet el borinot a la seva muller — mentre aquesta anava al guardaroia per a cercar l'abric. — La Sra. Hauksbee pujà llavors, i digué:

— Suposo que em dureu amb vós al ressupò, Sr. Bremmil?

— Al... Hum! Me'n vaig a casa amb la meua muller. Em sembla que hi ha hagut un petit malentès.

Amb tot i ésser ell el cavalier, parlà com si la senyora Hauksbee fos enterament responsable del que passava.

La Sra. Bremmil pujà del guardaroia amb una capa



cap a la seva esposa i li demanà per ballar el primer ball.

— Quin greu em sap que hagueu arribat massa tard, senyor Bremmil — li féu ella, bo i fulgurant-li els ulls.

Llavors ell li demanà que li concedís un altre ball, i ella, com fent-li un gran favor, li atorgà ballar amb ell el cinquè vals. Sorrosament el 5 romania vacant en el seu programa. El ballaren tots dos i hi hagué una lleu remor de murmuris en la sala. Bremmil tenia una mica de noció que la seva dona podia dansar però mai no havia pogut imaginar-se que ballés tan divinament. En acabar aquell vals, li demanà per ballar-ne un altre —

brillant i amb un tul blanc que li abrigava la testa delicada. Estava radiant i tenia el dret d'estar-ne.

La parella marxà en mig de la fosca de la nit. Bremmil caminant ben apropet de la seva encisera estimada.

Llavors em digué la Sra. Hauksbee — que estava un xic mística i molt lassa:

— Us ho ben asseguro: una dona qualsevol pot manegar un marit discret, però cal ésser una dona ben llesta per poder manegar un ximple.

Llavors, nosaltres dos, anàrem a fer el ressupò.



Phot. Bonney

CREACIÓ «MINARET».

Vestit de nit, de crepsó georgette roig, amb tènica de "tulle" d'or i cordó i glú tancat d'or.



Phot. Laputski

«GLACE»

Vestit de nit, de more vell-rosa, amb escot de puntes d'argent

PAUL POIRET





PORTAT PER GABY MORLAY

Vestit de nit, de "lagranita" rosa, guarnit amb plomes
de tons també rosa, en gradació

Phot. A. Guillet

JEAN PATOU



Phot. A. Guillet

• A PUNT •

Vestit de tarda
"crepuscle"
perenne ornamentals organitzats



ICH BIN NUR EIN DEUTSCHER



E llegit un estudi sobre l'ànima espanyola que m'ha exteleat l'humor. Anima espanyola?... Anima russa?... No m'acomodava una ànima amb munió de caps. Jo veig que el geni, fins el possible geni d'una raça, tendeix a encarnar-se en la matriu d'una dona. Anima d'un poble? Encara... si anessim reduït. No diré que tot es reduïx a casos particulars,

però sí que per l'individu se ns revela el grup. Provem de concretar: Hi ha—posem un cas—personatges dels llibres d'Emili Vilanova on puc imaginar tal o qual fracció d'una classe social o professional de la ciutat; si repasso el meu dia de freqüentació barcelonina també és cert que algun tipisme he pogut veure de classe i de professió, amb les seves petites passions i puntuositats les seves dèries i reaccions familiars, les seves divies i els seus enflocaments, però en canvi no hi sé pas veure tan fàcilment a manera d'una sal donant sabor comú i distintiu a la munió de la ciutat, aquest concepte: seny català. La necessitat ens mou, els fins ens estiren, àdhuc contra l'intim criteri. Jo figuraria aquest seny del qual devegades encara es parla, en un arbre especialíssim que fa un fruit de cent en cent anys.

I què direm, per altre estil, d'un cert concepte d'«ànima espanyola» místico-desbaratada, a base dels opòsits pintorescos de la bursada mortal a les portes de l'església, del convent a quatre passes del prostíbul, i de la mirada druda llampegant pels calats de la mantellina? És veritat que en tota ciutat de pedra com en tota ànima humana hi ha alternances de lo baix i lo enlairat, ja tràgiques, ja ridícules. Però d'això a contribuir, del llibre a l'escenari i de la superfície del paper couché d'una il·lustració a la d'una tela de pintor, a que aquest tòpic del contuberni corri mon com la targeta de visita de l'«ànima espanyola», fins al punt que ja trobem els mateixos clíxés repetits en estudis de l'ànima espanyola escrits per hispanòfils estrangers... Senyors, senyors!... Tant per tant són més suportables les enquestes psicològiques que a base de paperetes fixen els graus d'intel·ligència de cada país i donen categories de primer, segon, tercer...

A mi em diuen més sobre l'ànima d'un poble una cançó, l'obra d'un geni indígena; menys i tot: la genialitat de frase i d'actitud d'un company que es trobi de vena.

Un cas. Millor dos casos:

Era quan jo tenia vint-i-un anys com vint i una rosa, a la mitat de la meua anyada a Alemanya. Ja m'havia entrat pels ulls el blau i el gris del bon drap de l'oficialitat de Karlsruhe i de Bruchsal, els caràcters gòtics llegits sota aquell aire, m'ha-

vien fet formidables revelacions, m'havia cenyit el front en una festa de carnaval amb un capell d'un cenacle d'artistes de Stuttgart; i per casos experimentats en els meus amics nous havia viscut del madrigal al drama. Si hi ha una «ànima alemanya», alguna cosa en devia haver penetrat a la meua.

Un del meus amics era En Seidel. No he vist meridional de raça amb una cara tan esponjosa de meridionalisme com la d'ell. Tenia un somriure d'un costat de boca que semblava que mastegues una flor de llecami. Era alemany, però no em recordo si perquè el seu padastre fos italià o perquè hagués passat temps a Itàlia en dominava la llengua, i un diumenge, sortint del Stadttheater de Karlsruhe, de sentir potser *Die Zauberflöte*,

potser *Undine* de Lortzing, precisament quan arribàvem a la tira partida de pòrtics que limiten paral·lelament la gran esplanada que precedeix el Palau del gran duc, (o precedia) varem cloure el pacte: cada dia, per començar, conversariem una estona ell en italià i jo en espanyol, a fi de perfeccionar ell l'espanyol i jo l'italià. Dit i fet. Si no que quan erem a la Kaiserstrasse jo ja havia saltat a l'italià, o almenys a un italià mestic. Com si encara sentís la seva veu simpàtica que, sobretot quan el riure el congestionava es feia lleument nasal: — A mi el que m'interessa és sentir-te en espanyol. I tu te'm poses a parlar italià com jo! — Que l'havia de parlar com ell? Era optimista En Seidel.

Doncs un vespre, a una banda de les palmeres artificials del Wintergarten d'un restaurant de moda, sèiem ell i jo amb dos companys més alemanys al volt del rectangle de marbre d'aigües rosades, sota l'embanet frívol de les dues cortinetes de seda d'un to de cenacle i de «Secession». Com que a aquella ciutat hi acudien grans firmes dels negocis del món, la nostra taula, al volt de la qual havia passat la història contemporània, no era refusada a qui fos intel·ligent i d'ànima jove, i aquell vespre hi assiellem un joier de Moscou (encara no era Petrograd) i el seu secretari. I vet aquí que al cap d'unes quantes vegades que En Seidel se m'havia dirigit en italià, el joier que li pregunta, i el secretari amb l'actitud: — Sind sie Italiener? (Es italià vostè?)

Lentament, amb la cantarella nasal d'una ironia simpàtica, i al trau del llavi el llecami del somriure que frenava l'escat d'una rialla optimista, En Seidel va respondre:

— Nein, meine Herren: ich bin nur ein Deutscher — (No, senyors: soc no més que un alemany) —. I acariciant per dins l'orgullós dringar d'esperons disressat en la humilitat de la frase, va quedar-se recalcat al respall del divan. El joier rus somreia i, baix en baix, es repetia la frase per ell, com saborajant-la, mentre el seu secretari amb una veu concentrada d'home de món comentava: — Aber fein! — Dels altres dos amics



Un festejador que arriba a dalt de cavall guanya un cent per cent als ulls de la que l'espera. Els d'aquesta fotografia ho saben però l'per això, donen la confiança pintada a la cara.



Clixés J.
Sánchez-Català

TIPUS I

TAMBÉ L'ALE-
GRIA I LA FAS-
TUOSITAT
FLOREI-



Aquesta figura, exòtica riu-ment fins per a les felues del camp, recorda la d'una dona de l'horta valenciana. Tipus-me d'exportació, és clar, però, també, un dels pocs tipus-me s d'importació meua fins a cert punt tolerables.

A l'hivern, el camp, amb tot i no trobar-se a grans distàncies dels nuclis ciutadans, viu oblidat. Tots plegats ens portem amb ell injustament, fins que la pujada de la temperatura ens hi torna. Aleshores el camp, generós de mena, se'n venja gentilment, oferint-nos un seguit de sorpreses i de gràcies renovellades. Durant tres mesos, la vida rústega torna a brindar-nos el seu encís, fet de bellesa, de salut i de llibertat. Disfrutant-ne, hi ha algun moment que la nostra vida usual de lluita, de febre, ens sembla una cosa estúpida i ens poscem a envejar la de la gent camperola, plena de pau i agusta d'espectació com la dels antics patriarques. És un moment només: de seguida la febre ciutadana es posa a recobrar-nos i ens fa adonar que la tenim massa apoderada perquè ens en poguem alliberar. Ja és tard. Abans de gaire, el quietisme del camp ens cauria al damunt a la manera que l'ombra nocturna cau damunt de les



El festeig demana un jove natural: una fontana, la mar, un roscarr, o, com en aquest cas, un paller amb ombra i remor de branques al damunt. Un diàleg d'amar en una cantonada és tanmateix, una ben trista cosa.



Tractant-se d'escenes típiques, no podia faltar-hi de cap manera la dansa, que és, com tothom sap, una de les caracte-

rstiques més assequibles de la diversitat dels pobles. Les notes d'aquest gravat espereu l'obra de bel·lar l'Guarda.

COSTUMS

XEN ENTRE
PALLERS I
SOTA ELS
ARBRES



Don festejadora
per tres minyones.
O arribarà
avui un tercer
o les festejadores
rengiran abans
de guirre. O no
rengiran, és
don evident l'aire
de para "po-
se" que tenen
els personatges!

Claudia J.
Sánchez-Català



Mija hora de
hoy a mí el p...
Darrera de sen-
tir-se grouxada
per un encig de
bells parades.
La cosa que més
agrada a una
noia és compro-
var les compa-
racions que ha
taspirat. I, en
supra, cas, la
d'una flor, que
mai no falla.

munyans. Però, si no podem quedar-nos-hi,
podem aprofitar totes les avinenteses per ox-
igenar el nostre esperit amb l'aire de virtut que
exhala, per donar un llevat de la seva natura-
litat a les artificialitats nostres, per avarar els
nostres ulls i els nostres desigs a l'amplada d'ho-
ritzons. Amb el propòsit d'ajudar a aconseguir tan
saludables efectes, publiquem en aquestes pàgi-
nes uns quants quadros de la vida que menen
els camperols de la regió de Kalocsa, al nord
d'Hongria. Ja es comprendrà que en la vida dels
simpàtics hongaresos, com en la de la gent
dels altres països, no tot deuen ésser flors
i violes i qui diu flors i violes diu festeigs i danses.
Però també resulta evident que professen d'una ma-
nera molt viva l'afició al luxe i que continuen tenint
aquell sentit de poesia que els ha fet ésser coneguts
d'arreu del món i els ha donat un prestigi quasi
de llegenda. I això, si més no, sempre fa bonic.



Si fas costum
en els pobles
mirar marca com
certes fabrica-
cions, aquest
gravat esdevin-
drà una marca
ben a posta per
al poble, diver-
sos aspectes del
qual són aquí
continguts: el
luxe en el vestit
i un gran amor
per al treball.



Aquesta parella
es disposa a do-
nar una llic de
ball al petit pa-
ble que la vol-
ta. Altres, però,
per la postura
dels braços i la

roba dels bat-
dors, es veu
pront que l'usar-
da guarda molt
més les dispo-
sicions que el temps
que el fox-trot
i que l'one-step.

CLARORS D'ALBADA



JOSEP EDUARD MARSAL

(Retrat dibuixat per Ramon Casas)

CASAMENTS SELECTES



Photo Estudi
Arenas

Merve Ceron
de Vilasoa

Sara Maristany
de Maso

Dolores Roca
de Figueras

Henriette Dargachian
de Odomez

Encarnacion Mas
de Libel



*Campionat de Catalunya de loto.
n 1. L'equip que va resultar vencedor,
del Club Nàutic de Tarragona*



*Campionat de Catalunya de loto.
n 2. L'equip que va resultar vencedor,
del Club Marítim de Barcelona*

ELS ESPORTS



*Boixos de
Campelles*

I EL TURISME:

VAN en aquestes pàgines uns quants aspectes dels diversos esports cada dia més en voga a Catalunya, aplecs que exhalen sa'tut, petits quadros refrigerants, que proclamen l'afició de la nostra joventut al gest viril i als espais amples. I, entre les fotografies, els boixos estilitzant la mateixa afició. Ningú ho diria i, no obstant, aquests boixos, segurs de línees, tocats de gràcia, com a buidats que són per un artista de la categoria d'En Canyelles, tenen per missió recomenar un gènere



tan excel·lent com ells mateixos, els capells de la casa Prats, del carrer de l'Fernando. Cal observar hi un fet: el de que s'hi prescindeix de la matèria que els ha motivat. Dóna gust veure com els nostres industrials es comporten tan a la moderna, fugint de la limitació barroera, ponderant el negoci i l'art. Perquè el senyor Prats en reitera l'exemple, nosaltres ens complavem a repetir-ne l'elogi.

Tant de bo que aviat trobi, pel bon nom col·lectiu, nombrosos seguidors.



Els campions d'hockey. Al centre, VII ruta ciclista Ontinyà: passant la collada de Panticosa.



Partit de water-polo jugat a Tarragona pel C. N. Atlètic de Barcelona i el C. N. de Tarragona.

AFICIONS MOLT



SALUDABLES

Fots. de J. Colomé

Les conquestes dites del feminisme molt sovint, per bé que justes, no fan bonic. Veieu, en canvi, el determini pres per varies notes de portar-se l'automòbil ja resulta ben diferent: dona un to inconfusible de modernitat a la noia, i al vehicle una autèntica gràcia. Un home gosaria dir que és més lleuger i fins i tot—oh, gentil paradoxal!—menys propens al perill. Confiem que l'exemple s'extendrà a casa nostra i que podran treure's fotografies com l'adjunta amb



la major freqüència. Aquesta és al parc de Montjuich i cal convenir que la decoració l'ajuda encara a desvetllar la simplicitat. També l'ajuda la condició del cotxe: es tracta d'un Sedan Ford, amb carrosseria pintada, en justa combinació, de negre i gris i equipat amb pneumàtics baló. Pel geni del seu fabricant, l'auto és generalitzat arreu del món, per la majoria de les classes socials. Celebrem el fet, que ve a proclamar com tanmateix fa de bon estar en aquesta vall de llàgrimes.

L'AVENTURA D'UNA PANTERA

FEIA dos dies que En Peret no havia menjat sinó un sandwich de caviar que havia trobat, encara dins una coberta de paper fi, pels volts de la línia del carril. Va decidir-se a morir damunt un banc d'aquella petita ciutat francesa, i va dar una última mirada al panorama. En primer terme hi havia un om, més enllà un fanal, més enllà un quiosc de «necessitats», amb diversos anuncis de vins va la quinquina». Al fons, botigues lluentes que li recordaven prosperitats oblidades: un barber s'hi movia entre un luxe de miralls i de llautons; un cafè parava les tauletes de la seva terrassa; una vitrina plena de postals i de pipes li inspirà encara una inútil inspecció de la brossa, ja definitivament escatada, de la seva butxaca.

En Peret va tancar els ulls. Va pensar en Vilaseca, la seva pàtria; va pensar-hi d'una manera tota esllanguida. Sobtadament llamenc, va trobar que hi havia massa sol i massa mosques en aquells carrers plens de veus que ell coneixia. Amb el cap mig desaparegut en l'angle d'un braç, En Peret, després, va jutjar que tanmateix, la vida a tot arreu és fadigosa, quan esteu decidits a no treballar. Es ben be per punt que no treballa, perquè passau molts més treballs no treballant. En el fons d'això, li va semblar a En Peret que hi havia alguna profunda injustícia, però el seu estat de feblesa no li permetia de mesurar-la ni destriar-la ben clarament. La seva consciència s'anava fent prima com un tel de ceba, però encara tenia un estrany neguit d'aforisme a si mateixa. Però després el seu jo va desaparèixer com si hagués caigut en un pou. No era, com si diguéssim, a casa. Ni, ben mirat, no era enlloc. Dormia sense imatges.

En despertar, veié que hi havia al seu costat un senyor mal alfatat, d'ulls emmats i secs, una mica briandós, que portava un capell ample, coll de camisa forait i polaines d'un color que tan podia ésser una degeneració del gris com una degeneració del canyella. Aquell senyor, tot xiu-lant impacientment una cançoneta, es netejava les ungles amb un trempaploimes, per passar l'estona.

—Ah! —va fer, —ja us heu despertat. Us he esperat cinc minuts. Tinc la idea que sou l'home que em cal. Voldrieu guanyar-vos la vida sense fer res, aproximadament?

En Peret va haver de repetir-se interiorment les paraules una vegada o dues. Tenia una gana aguda, ara; però així i tot, retelós, comprenia que havia d'anar amb compte amb el parany que aquell «aproximadament» podia encoure.

—El treball, quina fora? —va dir amb un aire bastant dèixit, tot mirant obstinadament a terra.

—Fet i fet, estat-se dins una gàvia. Guanyàrieu quinze francs diaris, i la vida. El vostre vestit seria una pell de pantera. Pies ben dits, vos seria una pantera. La que jo tenia a la meua Reial Col·lecció Zoològica, se'm va morir l'altre dia. Vaig fer-la escorxar, i com que necessito

presentar el programa complet, us revestiríem de la pell, i vos no hauríeu de fer sinó gèure i menjar tripes de be. Ara que us agrairia que de tant en tant fèssiu por a algun badooc: això sempre anima l'espectacle. Però cal no exposar-se a una llum massa crua, i no espantar-se si algun bordejàs us tira una rata.

En Peret va rondinar una mica, però la gana li dava una mena de punyalades tan insuportables, que al capdavant, revestit ja d'una certa dignitat de ferra, va dir, tot allargant la mà al seu empresari:

—Heu fet fira.

L'ofici no era pas una cosa que matés. Fins i tot al fons de la gàvia hi havia una cova de cartró, amb una estora per terra on, quan li vagava, podia anar a fer la sesta, amb la obligació només de treure la cua cap enfora.

En enloquir, però, En Peret va començar de trobar alguna titlla al seu confort.

Les bèsties enyoraven la jungla o el desert. Era l'hora de l'aiguat vora els rius, de l'amor, de la guerra, de la fosforescència dels ulls, dels bots fantàstics i les arpades a dreta i a esquerra. Els captius es recordaven de llur passada vehemència totseguir que la llum dava el senyal d'una mena d'engame. Sobretot un jaguar preocupava a l'absurda pantera vilasequina. Rogenta, tigrada amb nauguiques taques negres, redressava la bèstia americana l'enorme testa felina, una inquietud atídica vibrava en els seus ulls injectats, en les seves badius, en les seves potalles que colpíen amb furor les barres de la gàvia. Era la seva hora d'efectuar un remenament poderós entre les herbes, altes i d'abramar-se a un indi per a crosipir-lo. En Peret va opinar decididament que en una equivocació, per part dels guardians, d'anar-se'n a sopar amb llurs famílies.

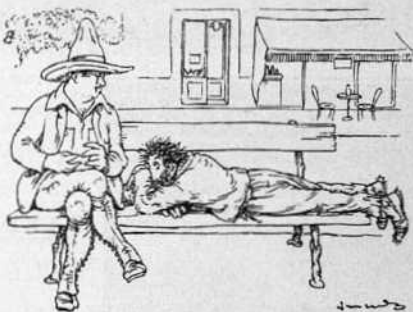
La única cosa que el conortava, a estones, era que les barres de les gàvies eren ben resistents al jaguar mateix no les sotsmovia.

Però certament era un diable, aquell jaguar. El que no pogué conquerir a través del seu citivament de cops formidables, ho conseguí al cap d'una estona per algun atzar. La porta de la gàvia va ésser tirada cap enlaira amb aterridora facilitat. En veure'l lloure, totes les altres bèsties començaren de topar frenèticament amb els ferros de llurs gàvies, com obeint al venyal d'un al·lucinat. El jaguar, però, flairant l'home, s'adreçà a la gàvia d'En Peret, i tot saltant contra el reixat, obri, com una bèstia ben ensinistrada, la porta, i es precipità a l'abordatge. En Peret es ficà a la cova de cartró i, instintivament, s'emboïllà el cap amb l'estora. El jaguar mogué la poderosa testa, feu amb l'urpa una mena de truc feréstec a la cova i hom li senti dir:

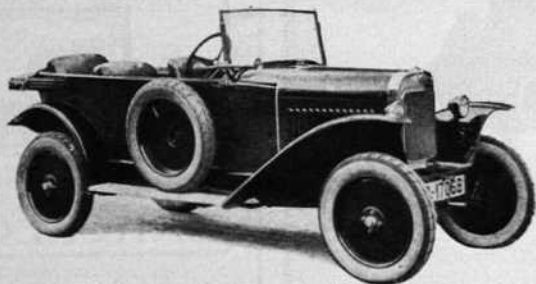
—Mestre, que també sou de Vilaseca?

JOSEP CARRER

Il·lustracions de
Joan Junceda



4 HP



GASTA MENYS QUE UN ENCENEDOR
SOLID - RAPID - ECONOMIC

Agents: UNIÓN COMERCIAL ESPAÑOLA. -- Carrer del Bruch, 166 -- Barcelona

Bella terra

ALS AMICS: Darrera d'un temps de silenci, que podem tenir per fecund, «BELLA TERRA» torna a ocupar el seu lloc preeminent entre les publicacions gràfiques catalanes. El mateix desig de superació, de perfecció, l'emmena, com ho demostra aquest número. Es d'esperar que en endavant així mateix podrà veure satisfeta la seva voluntat de normalització.

Tapes per a guardar
el primer colom de

Bella terra

Tapes soles. . . . 4 ptes.
Tapes i relligar. 6 »

Per endreçar a la nostra Ad-
ministració: carrer del Pi, nú-
mero 13, primer. - Barcelona

GRAN TALLER

REPARACIÓ DE MAGNETOS



EL MÉS MODERN I PERFECCIONAT

C. Cornet, ENGINEER

BARCELONA: Corts, 481 - Telef. 35 H.

Magneto MEA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser



Pa de luxe

RAMBLA DE CANALETES 9111.

TELEFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 30715091

TELEFON G. 2.

BARCELONA



CAMISERS

C. SANTA ANNA, 39 (Porta de l'Angel)

ARTICLES PER A PRESENTS

Les més riques fantasies en Mocadors de seda.
Corbates, Tirants i Bulandes / Botons, Bastons
i Carteres / Bates, Batins i Trajos de saló
Darrers models en Bosses, Moneders,
Bruses, Mocadors i Echarps per a senyora



Gèneres de superior qualitat i a bons preus

Wertheim
BARCELONA
9. AVINYÓ, 9



MAQUINES PER COSIR I BRODAR
LES DE MILLOR RESULTAT
LA CÉLEBRE «RAPIDA»



MARCA PATENTADA

Sanatori per a Diabètics

Carrer de Negrevernís (Bonanova) Barcelona
Telèfon 6346 G.

Situat en un dels indrets més agradables i el més sa dels voltants de Barcelona, prop de l'estació de la Bonanova del carril de Sarrià i dels tramvies del carrer Muntaner, núms. 38 i 39, parada del carrer de Copèrnic

Cuina de règim, laboratori d'anàlisi, personal especialitzat :
Tractament dietètic de la diabetes :
Tractament per l'Insulina

Director:

Dr. R. CARRASCO FORMIGUERA

Antic «Teaching Fellow» (membre docent de la Harvard Medical School de Boston (Estats Units d'Amèrica))

CONSULTORI

Provença, 326, BARCELONA - Telèfon 2329 G.

HORES DE CONSULTA

Dimarts, dijous i dissabte, de onze a dos quarts de deu

Tant al Sanatori com al seu Consultori particular, el doctor Carrasco Formiguera tracta exclusivament diabètics



Fry

EXQUISITS
BOMBONS

CONSESSORIARI

Manuel de Chia

i Grassi

Auxies March, 50
BARCELONA



G. HOMAR

CANUDA, 4

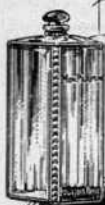


Mobles

Làmpares

Decoració

Antiguitats



Mon
Parfum

BOURJOIS

Creador dels
Colorets

Cendre
de Roses

Rouge
Mandarine



Dr. DURAN - Metge oculista

Consulta: tots els dies feiners de 11 a 1 i els diïdus,
dimecres i divendres de 8 a 8. Dies festius de 11 a 12
RONDA UNIVERSITAT, 31

Dr. Francisco X. Cairó

Consulta de 3 a 5

RONDA SANT PERE, 74, pral. 2.^a

Telèfon 265 S. P.

Dra. Teresa Campañá i Cassi

Ex-interna dels Hospitals de París - Membre de la
Societat de Neclèxica i d'Hygiène Tropicales de París
Consulta de 11 a 12 i de 2 a 4 - Diagonal, 432, pral. 1.^a

JOIES VILANOVA

UNIO, 6

Casa Roca

PLACA DEL PI, 3
(davant l'església)
Ganivetes, estores i tota mena d'eines de tall
Navalles de totes marques - Taller d'escolar

INSTITUT QUIRÚRGIC

Dirigit pels Drs. EMILI MORAGAS i SEXTÉ PEREZ
GIRONA, 24, pral. 2.^a

J. ROCA, S. EN C.

Antracita, Cok per a calefacció i cuinans
Servei a domicili - MUNTANER, 96 - Tel. 291 G.

BELLESA

Massatge-Depilació elèctrica-Ondulació-Pos-
sissos-Tintures, etc. - Institut de Massatge
RAMBLA DEL CENTRE, 7 (davant del Lícen)

DR. JAUME SOLÉ

ROGER DE FLOR, 164

MALATÓ

MODÉS

RAMBLA DE CATALUNYA, 9, pral.

MOBLES BUSQUETS DECORACIÓ

PASSEIG DE GRACIA, 36

BARCELONA

LL. GUARRO CASAS

FÀBRICA DE PAPER DE TINA

Fundada en el segle XVIII

Proveïdora del paper segellat de les
Repúbliques Argentina, Xile, Perú i
Uruguay. - Paper de fil de totes

menes. - Paper de barba. - Paper
ofici. - Paper per a edicions. - Paper
tela. - Paper especial per a dibuix. -

Cartrolines. - Cartrolines de colors. -
Cartrolines de fil per a cartes. - Targes.
Carnets. - Sobres. - Estotxeria, etc.

GALERIES DALMAU

EXPOSICIONS
OBJECTES D'ART
ANTIGUITATS

PASSEIG DE GRACIA, 62

BETULOPTICAL - CUYÁS

ARTICLES D'OPTICA

• • •

PRAT DE LA RIBA, 78

BADALONA

JOSEP SAULEDA

Fàbrica de Lones, Lonetes

i Teles per Espardenyes

SANT POL DE MAR

BARCELONA

JAUME SALES BALMES

Fabricant d'Articles de Metall
Blanc. - Articles per a Hotels i
Restaurants. - Orfebreria d'art.
Plata Salmes. - Articles d'Ar-
gent de llei.

FÀBRICA:

LUNA, 100 a 104

TELEFON 477 S. M.

VENDA DETALL:

PORTAFERRISSA, 4

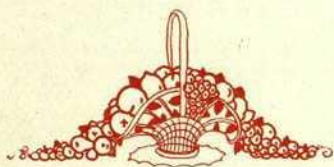
TELEFON 1303 A.

JOSEP FORS

FÀBRICA DE GÈNERES DE PUNT

CANET DE MAR

(BARCELONA)



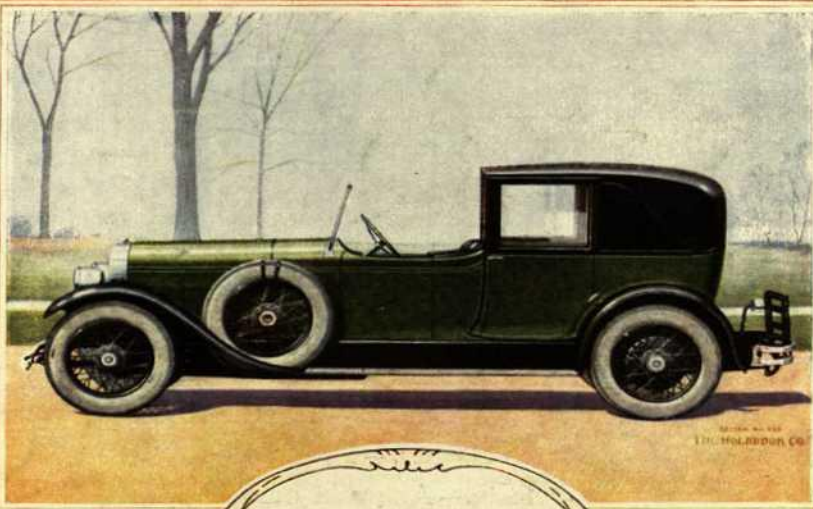
TIPOGRAFIA OCCITANIA

Treballs per a la Indústria,
Comerç i Banca. — Revistes
de totes classes. — Programes
Targeteria. — Acurada confec-
ció en tota mena de treballs
de luxe



Carrer de la Encarnació, 27 - 29
Barcelona (Gràcia)

Encàrrecs: GALERIES AREÑAS
Carrer de les Corts Catalanes, 670. Telèfon 1411 S. P.



Tots els refina-
ments mecànics que la in-
dústria automobilística més
moderna ha pogut concebre
han estat posats al servei del

LINCOLN

Matèries primes de qualitats excep-
cionals, mètodes de fabricació
sense parió, vastos consorcis
en extremada activitat, tot
ha contribuït a fer del
LINCOLN
el sobirà inqüestionable
entre tots els vehi-
cles de luxe